

Spisová značka: 17 C 9/2010 -

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Husákem ve věci žalobce: **Tomáš Pecina**, bytem Praha 2, Slezská 56, zast. Mgr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem, se sídlem Praha 6, Na Štáhlavce 1105/16, proti žalovanému: **Česká republika**, za niž před soudem vystupuje Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 50.000,-Kč s přísl.

t a k t o :

- I. Žaloba, aby žalovaný zaplatil žalobci 50.000,-Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 21.7.2009 do zaplacení, se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhá proti státu poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu spočívající v nepřiměřené délce řízení, a to v peněžité formě. Žalobce uvedl, že správní žalobou ze dne 20.10.2005 se domáhal v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 7 Ca 240/2005 (později vedeno pod 7 Ca 274/2008) vyslovení nicotnosti případně zrušení rozhodnutí ministra vnitra s tím, že v důsledku pomalého jednání soudů bylo o této žalobě rozhodnuto až dne 27.2.2009, přičemž toto rozhodnutí bylo vinou dalších průtahů doručeno žalobci až dne 4.5.2009 a řízení tak trvalo celkem 3 roky a 7 měsíců, což je doba nepřiměřená. Žalobce se následně dne 20.7.2009 obrátil na Ministerstvo spravedlnosti s výzvou k poskytnutí finančního zadostiučinění ve výši 50.000,-Kč, přičemž ministerstvo svým stanoviskem z 12.8.2009 nárok odmítlo s tím, že v daném případě postačuje jako prostředek nápravy konstatování porušení práva. S tímto stanoviskem se žalobce neztotožňuje, neboť má za to, že průběh uvedeného řízení odůvodňuje přiznání satisfakce peněžité, přičemž v průběhu uvedeného řízení aktivně proti průtahům brojil a sám k nim nijak nepřispěl. Význam uvedené věci pro žalobce lze hodnotit jako standardní, neboť se jednalo o běžnou správní žalobu, které

bylo nakonec vyhověno. Výši požadovaného zadostiučinění žalobce odůvodnil odkazem na Manuál pro aplikaci zákona č. 82/98 Sbírky, vydaný Ministerstvem spravedlnosti s tím, že činila-li celková délka uvedeného řízení 3 roky a 7 měsíců a žalobce k celkové délce řízení nijak nepřispěl a nelze mu v tomto směru ničeho vytknout a naopak proti průtahům brojil, činí částka přiměřeného zadostiučinění celkem 46.500,-Kč $((3 + 7/12 - 1) \times 120 \% \times 15.000,-Kč)$, přičemž z tohoto pohledu lze žalobcem požadovanou částku 50.000,-Kč považovat za adekvátní. Současně se zadostiučiněním požaduje žalobce úrok z prodlení dle nařízení vlády č. 142/94 Sbírky ode dne 21.7.2009 do zaplacení.

Žalovaný v rámci vyjádření k žalobě potvrdil, že žalobce u něho před podáním žaloby uplatnil totožný nárok na zadostiučinění, který byl vyřízen konstatováním porušení práva s tím, že nebyl shledán důvod pro přiznání zadostiučinění v peněžité formě. V řízení před soudem navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a vznesl námitku promlčení uplatněného nároku, kterou nijak blíže neodůvodnil. Ohledně průběhu předmětného řízení o správní žalobě uvedl žalovaný, že řízení bylo zahájeno dne 24.10.2005, posléze byl žalovaný vyzván k předložení spisového materiálu a vyjádření k žalobě, dne 28.3.2007 byl vyhlášen rozsudek, kterým byla žaloba zamítnuta, rozsudek byl napaden kasační stížností žalobce, která byla nadřízeným soudem vyřízena tak, že byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena zpět soudu I.stupně k dalšímu řízení. Dne 27.2.2008 rozhodl soud I.stupně rozsudkem opětovně, přičemž tentokrát bylo podané správní žalobě vyhověno a řízení bylo pravomocně ukončeno 4.5.2009. Žalovaný shledal, že v průběhu tohoto řízení došlo k několikaměsíční nečinnosti jak ze strany soudu I.stupně, tak ze strany Nejvyššího správního soudu. Dále žalovaný potvrdil, že žalobce podal u procesního soudu dvakrát stížnost na průtahy v řízení a dvakrát návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.

Žalobce se ještě posléze vyjádřil k vznesené námitce promlčení a uvedl k ní, že nárok promlčen není, neboť řízení, v němž jsou průtahy namítány, skončilo doručením rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27.2.2009, k čemuž došlo dne 4.5.2009 a šestiměsíční promlčecí doba se dvakrát zastavila, a to poprvé na dobu 6 měsíců z důvodu předběžného projednání nároku u ministerstva a podruhé zahájením soudního řízení.

Soud věc projednal a rozhodl podle § 115a o.s.ř. bez nařízení jednání, neboť obě sporné strany vyslovily s tímto postupem souhlas.

Mezi účastníky je nesporné, že žalobce před podáním žaloby uplatnil totožný nárok dle zákona č. 82/98 Sbírky u ministerstva, přičemž jak žádost, tak i její vyřízení, bylo stranami k důkazu předloženo.

Obsahem spisu MS v Praze sp.zn. 7 Ca 240/2005 (později vedeno pod sp.zn. 7 Ca 247/2008), přičemž obsahem tohoto spisu bylo prokázáno, že řízení bylo zahájeno podáním žaloby dne 24.10.2005, prvý úkon soudu byl učiněn dne 16.11.2005, kdy byl žalovaný (ministerstvo vnitra) vyzván k předložení spisového materiálu a k vyjádření k žalobě do jednoho měsíce od doručení výzvy, přičemž v této lhůtě žalovaný požádal o prodloužení lhůty k vyjádření, kterou soud prodloužil o jeden další měsíc. V této prodloužené lhůtě, konkrétně dne 1.2.2006, podal žalovaný vyjádření k žalobě. O několik dní později dal soud pokyn k doručení vyjádření žalovaného žalobci, který k vyjádření dne 13.2.2006 podal na výzvu soudu své stanovisko, které v únoru 2006 bylo zasláno

žalovanému. V této fázi řízení, tedy od října 2005, kdy bylo řízení zahájeno, do února 2006, kdy byla doručena vzájemná vyjádření stran, neshledává soud žádný průtah. Následně, 4.7.2006, podal žalobce návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu a spis byl dne 13.7.2006 doručen Nejvyššímu správnímu soudu v Brně k rozhodnutí o návrhu, o kterém uvedený soud rozhodl usnesením z 26.7.2006 tak, že návrh zamítl s odůvodněním, že organizace práce senátu 7 Ca Městského soudu v Praze vychází z principu vyřizování věcí pod pořadí jejich nápadu, přičemž předmětná věc nepatří mezi návrhy přednostně vyřizované a proto nenařídil-li Městský soud v Praze ihned jednání a projednával a rozhodoval přednostní návrhy a návrhy starší, nelze mu důvodně vytýkat, že v předmětné věci dochází k průtahům (k tomu viz dále). Spis byl s uvedeným usnesením vrácen zpět soudu I.stupně 30.8.2006. Dále bylo obsahem spisu prokázáno, že dne 13.2.2007 bylo na 28.3.2007 nařízeno ústní jednání, které se uskutečnilo a byl v jeho závěru vyhlášen rozsudek, kterým byla žaloba zamítnuta. Rozsudek byl žalobci doručen 13.4.2007. Proti tomuto rozsudku podal žalobce ve lhůtě, konkrétně 15.4.2007, kasační stížnost, následně byl vyzván k zaplacení soudního poplatku, který v květnu 2007 zaplatil, následně byl žalovaný vyzván k vyjádření ke kasační stížnosti, které podal 4.6.2007 a ještě v červnu 2007 byl spis předložen k rozhodnutí o kasační stížnosti Nejvyššímu správnímu soudu. V období od února 2007, kdy bylo nařízeno ústní jednání do června 2007, kdy byl spis předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti soud rovněž neshledává průtah. Jinak je tomu ovšem v období od února 2006 do února 2007, kdy (kromě vyřízení návrhu na určení lhůty v červenci až srpnu 2006) neučinil soud žádný úkon ve věci samé. Po té, co byl spis v červnu 2007 předložen Nejvyššímu správnímu soudu, učinil tento soud první úkon v listopadu 2007, kdy však bylo účastníkům pouze sděleno složení senátu, který bude rozhodovat o kasační stížnosti, přičemž současně nebyl učiněn žádný úkon ve věci samé. Dále spis obsahuje založený dopis předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2008, jimž byla dle jeho obsahu vyřízena stížnost žalobce ze dne 8.2.2008 směřující proti průtahům v řízení u Nejvyššího správního soudu. Předseda soudu neshledal stížnost oprávněnou. Dne 26.8.2008 podal žalobce Nejvyššímu správnímu soudu (dále jen NSS) návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, přičemž z obsahu spisu nevyplývá, zda a jakým způsobem byl tento návrh vyřízen. Následně byl dne 15.9.2008 bez jednání vyhlášen rozsudek, kterým NSS zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Spis byl zpět MS v Praze vrácen 14.10.2008 a dne 20.10.2008 byl dán pokyn k doručení rozsudku NSS účastníkům, přičemž advokátovi žalobce byl doručen 24.10.2008. Ještě v říjnu 2008 sdělili účastníci, že souhlasí, aby soud I.stupně opětovně rozhodl ve věci bez nařízení jednání. Dne 27.2.2009 vyhlásil MS v Praze rozsudek, kterým správní žalobě vyhověl. Pokyn k doručení rozsudku účastníkům byl dán 27.4.2009, tedy přesně po dvou měsících ode dne vyhlášení rozsudku, aniž by spis obsahoval záznam o prodloužení lhůty k vypracování rozsudku. Uvedený rozsudek nabyl právní moci 4.5.2009, čímž řízení skončilo. Stejně, jako před Městským soudem v Praze, shledal soud období nečinnosti rovněž v řízení před NSS, a to v období od předložení spisu v červnu 2007 do září 2008, kdy byl vyhlášen rozsudek. Kratší období nečinnosti lze rovněž vysledovat v dalším řízení před MS v Praze v období od října 2008, kdy se účastníci vyjádřili, že souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání do února 2009, kdy byl vyhlášen rozsudek a rovněž tak kratší období od vyhlášení rozsudku do jeho doručení účastníkům, avšak tato období nehodnotí soud jako průtah, který by se výrazně na celkové délce řízení podílel. Soud tedy na základě provedení důkazu uvedeným spisem uzavírá, že řízení před soudem I.stupně vykazuje průtah v délce 1 roku od února 2006 do února 2007 a v řízení před

Nejvyššímu správním soudem vykazuje rovněž průtah v období 1 roku od června 2007 do září 2008, kdy byl vyhlášen rozsudek. Lze tedy uzavřít, že nebýt uvedených dvou delších průtahů, mohlo řízení skončit přibližně o 2 roky dříve.

Daší důkazy účastníci k prokázání svých skutkových tvrzení nenavrhli a soud je přesvědčen, že na základě takto zjištěného stavu lze v této věci rozhodnout.

Na základě prokázaných skutečností činí soud tento závěr o skutkovém stavu: Žalobce podáním správní žaloby zahájil shora uvedené řízení, jehož průběh je popsán shora, přičemž v jeho průběhu došlo ke dvěma delším průtahům v období jednoho roku, které zapříčinily výrazné prodloužení celkové délky řízení. Jak v řízení před soudem I.stupně, tak v řízení před Nejvyšším správním soudem, podal žalobce návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu a s obsahu spisu rovněž vyplývá, že podal předsedovi Nejvyššího správního soudu stížnost na průtahy.

Před hodnocením samotné věci po skutkové a právní stránce se musel soud zabývat vznesenou námitkou promlčení z pohledu § 32 odst. 3 zákona č. 82/98 Sb. Podle tohoto ustanovení, konkrétně jeho druhé věty, vznikla-li nemajetková újma nesprávným úředním postupem dle § 13 odst. 1, neskončí promlčecí doba dříve než za 6 měsíců od skončení řízení, v němž k tomuto nesprávnému úřednímu postupu došlo. Podle § 35 zákona promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného projednání, nejdéle však po dobu 6 měsíců.

Po zohlednění všech rozhodných dat, která vyplývají jak ze skutkových tvrzení účastníků, tak z provedeného dokazování, dospěl soud k závěru, že k promlčení uplatněného nároku došlo. Dne 4.5.2009 skončilo předmětné řízení, přičemž od tohoto data začala běžet šestiměsíční promlčecí doba. Vzhledem k tomu, že dne 21.7.2009 uplatnil žalobce svůj nárok u ministerstva, běh promlčecí doby se zastavil, avšak pouze na dobu do 12.8.2009, kdy ministerstvo nárok vyřídilo. Po tomto datu běžela zbývající část šestiměsíční promlčecí doby, která takto při hrubém propočtu skončila koncem listopadu 2009 či začátkem prosince 2009. Vzhledem k tomu, že žaloba u soudu byla podána až dne 20.1.2010, nelze než uzavřít, že se tak stalo již po marném uplynutí šestiměsíční promlčecí doby, nárok je tak třeba považovat za promlčený a námitka promlčení je důvodná. Potom nebylo možno o žalobě rozhodnout jinak, než ji z důvodu promlčení zamítnout a žalobci z důvodu neúspěchu nepřiznat právo na náhradu nákladů řízení, resp. vzhledem k tomu, že žalovanému náklady nevznikly, rozhodnout, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Nebýt však skutečnosti, že je nárok promlčen, byl by žalobce co do základu se svým nárokem úspěšný, neboť soud shledal, že žaloba je opodstatněná, neboť v důsledku dvou shora uvedených delších průtahů došlo z viny na straně soudů k nepřiměřenému prodloužení celkové délky řízení a žalobce by tak s ohledem na tyto skutečnosti měl nárok na zadostiučinění v penězích, přičemž s ohledem na celkovou délku řízení se zde pouhé konstatování porušení práva jeví jako nedostatečným prostředkem nápravy. S ohledem na promlčení nároku však nebylo možno zadostiučinění v penězích přiznat. Soudu je známo, že předmětná promlčecí doba v délce šest měsíců je v současné době předmětem přezkumu před Nejvyšším či Ústavním soudem, avšak vzhledem k tomu, že

současná právní úprava nebyla dosud žádným rozhodnutím změněna ani zpochybněna, nemůže soud jinak, než podle této právní úpravy postupovat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího ve třech vyhotoveních.

V Praze dne 29.října 2010

Mgr. Martin Husák, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: Vítková

Spisová značka: 17 C 9/2010 -

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Spisová značka: 17 C 9/2010 -

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

